

Uittreksel uit de minuten berustende ter griffie van het Hof van beroep te Gent.
Het Hof van beroep te Gent, 10e kamer, rechtdoende in correctionele zaken heeft het volgend arrest gevelde :

Nr. 464/02
VAN HET PARKET

Nr. 93556
VAN HET ARREST

Tegen dit arrest is er geen
beroep in cassatie aangetekend.
Gent, 12 MAART 2004
De Griffier-hoofd van dienst,

not. 66.70.253/95/3 van het Openbaar Ministerie tegen:

1. , chappist, geboren
, wonende te
2. , landbouwster,
geboren , wonende te

Beklaagd van: te van 15.2.1995 tot op datum bevel tot
dagvaarding (28.9.1998):

Door de misdaad of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd, of aan de uitvoering te hebben medegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat de misdaad of het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden, de misdaad of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van Strafwetboek:

Bij inbreuk op art. 44 §1-1°, 64 en 65 van de Wet van 29.3.1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw en vanaf 25.3.1997 geformuleerd in de artikelen 42 §1,1°, 66 en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22.10.1996, door het uitvoeren van werken, het in stand houden, ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen:

- gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd) in casu:

een stalling opgericht en instandgehouden te hebben

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde (ligging-gemeente, straat, nummer of plaatselijke benaming)

- aard en oppervlakte: hoeve - 9a 70ca; wijk en
nummer van het kadaster: en de eigenaars ervan geïdentificeerd
zijnde als: , chapist, geboren
en , zonder beroep, geboren

wonende te

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 9 april 2002, rechtdoende op tegenspraak en op verzet tegen het verstekvonnis van 2 februari 2000, 17de kamer, werd als volgt beslist:

Gelet op het tussenvonnis van deze rechtbank en kamer van 8 januari 2002 waarbij de initiële dagvaarding werd aangepast met de bewoordingen "feiten vanaf 1 mei 2000 strafbaar gesteld door de artikelen 1,2, 99§ 1-1°, 146al.1-1°, 147,148,149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening".

Het verzet ontvankelijk verklaard zijnde ter terechtzitting van 29 maart 2000 en derhalve opnieuw rechtdoende:

Veroordeelt beklaagden ELK tot een geldboete van (50 ,gedeeld door 40,3399, met 1990 opdecimen verhoogd=) 247,89 EUR bedragende.

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, de uitgesproken geldboete voor IEDER zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 15 dagen.

Verplicht beklaagden bovendien om ELK een bedrag van 10 EUR, met veertig opdecimes verhoogd, 50 EUR bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Veroordeelt beklaagden SOLIDAIR tot de gerechtskosten, deze in hun geheel begroot op 151,41 EUR zijnde de kosten op het vonnis bij verstek en begroot op 41,98 EUR zijnde de kosten op het huidige vonnis op verzet gevallen.

Legt beklaagden tevens ELK een vergoeding op van 25 EUR als bijdrage in de beheerskosten in strafzaken.

Beveelt de plaats in de vorige staat te herstellen binnen een termijn van EEN JAAR.

Beveelt, voor het geval dat de plaats niet in de vorige staat wordt hersteld binnen de gestelde termijn, dat de gemachtigde ambtenaar en het college van Burgemeester en Schepenen in de uitvoering ervan van ambtswege kunnen voorzien.

Zegt dat de overheid die het vonnis uitvoert, gerechtigd is de van de herstelling van de plaats afkomende materialen en voorwerpen te verkopen, te vervoeren, op te slaan en te vernietigen op een door hen gekozen plaats.

Zegt dat de veroordeelden gehouden zijn alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop van de materialen en voorwerpen te vergoeden op vertoon van een staat, begroot en invorderbaar verklaard door de beslagrechter.

Veroordeelt beklaagden SOLIDAIR om aan de gemachtigde ambtenaar te betalen, een dwangsom van 50 EUR per dag vanaf 10 april 2003 ingeval van niet uitvoering van het herstel in de vorige staat binnen de gestelde termijn.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op 24 april 2002 door de beide beklaagden en door het Openbaar Ministerie tegen de beide beklaagden;

* * *

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklaagden in hun middelen van verdediging bij monde van mr.
advocaat aan de balie te loco mr. advocaat aan de balie te

het Openbaar Ministerie in zijn vordering bij monde van , Advocaat-
generaal.

* * *

1. De hogere beroepen van de beide beklaagden en het Openbaar Ministerie tegen het vonnis van de correctionele rechtbank te Dendermonde van 9 april 2002, gewezen op verzet en op tegenspraak, werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld; ze zijn ontvankelijk.

De eerste rechter verklaarde terecht het verzet van de beide beklaagden tegen het vonnis bij verstek van 2 februari 2000 van de correctionele rechtbank te Dendermonde ontvankelijk.

Door de ontvankelijke hogere beroepen en het ontvankelijk verzet worden zowel de beslissing op verzet en op tegenspraak als de beslissing bij verstek aan het oordeel van het Hof onderworpen.

2. Ter terechtzitting van het Hof van 29 januari 2004 deed de raadsman van de beide beklaagden die verscheen voor de beide beklaagden, door een ondubbelzinnige verklaring afstand van het door de beklaagden ingesteld hoger beroep. Het Hof neemt aan dat een beklaagde het recht heeft afstand te doen van

het rechtsmiddel dat hij heeft aangevoerd tegen zijn veroordeling tot op het ogenblik dat de zaak in beraad is genomen. Het blijkt verder niet dat de beklaagden de draagwijdte van hun afstand niet zouden beseffen zodat het Hof deze afstand van hoger beroep, die achteraf niet werd ingetrokken, vaststelt. Door het vaststellen van de afstand wordt evenwel, nu het Openbaar Ministerie ook hoger beroep heeft ingesteld tegen het vonnis van 9 april 2002, geen einde gemaakt aan de rechtsmacht van de strafrechter zodat het Hof nog dient te beslissen over de strafvordering ingesteld tegen de beide beklaagden.

3. De kwalificatie van de te last gelegde feiten, zoals omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, dient als volgt te worden verbeterd:

"de eerste en de tweede:

als daders, om het wanbedrijf te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering ervan rechtstreeks te hebben medegewerkt, of om door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf zonder hun bijstand niet had kunnen worden gepleegd:

te

bij inbreuk op artikel 44 § 1-1°, strafbaar gesteld door de artikelen 64, 1°, 2° en 5° lid, en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12.04.1962) tot en met 24 maart 1997, en vanaf 25 maart 1997 bij inbreuk op artikel 42 § 1-1°, strafbaar gesteld door de artikelen 66, 1°, 2° en 5° lid, en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendommen of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, respectievelijk decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), ter zake,

1. een stalling te hebben opgericht

in de periode van 15 februari 1995 tot en met 3 april 1995,

2. de zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning opgerichte constructie vermeld onder 1 te hebben in stand gehouden

in de periode van 4 april 1995 tot en met 28 september 1998."

Van deze verbetering werd aan de beklaagden kennis gegeven ter terechtzitting van het Hof van 29 januari 2004 en de beklaagden hebben er zich op verdedigd.

De aldus verbeterde telastlegging heeft, wat haar beide onderdelen betreft, betrekking op hetzelfde feit als datgene dat aan de oorspronkelijke dagvaarding ten grondslag ligt.

4. Zoals aan de beklaagden werd gesignaleerd maken de te last gelegde feiten thans een inbreuk uit op artikel 99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de artikelen 146, eerste lid, 1°, 147 en 149 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening (B.S. 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij de decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 8 maart 2002 (B.S. 23 maart 2002), 19 juli 2002 (B.S. 26 oktober 2002) en 4 juni 2003 (B.S. 22 augustus 2003), hierna genoemd DORO.

Het nieuwe artikel 146, derde lid van het DORO voert een strafuitsluitingsgrond in voor het misdrijf van instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7°, voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover zij geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

Ingevolge artikel 2, lid 2 van het Strafwetboek wordt een nieuwe wet die een strafuitsluitingsgrond invoert met terugwerkende kracht toegepast, voorzover deze wet niet het onbetwistbaar oogmerk heeft die strafuitsluitingsgrond niet te zien toepassen op de onder de oude wet gepleegde misdrijven. Dit oogmerk blijkt ter zake noch uit de tekst van de wet, noch uit het stelsel van de wet. Uit de parlementaire besprekingen en het tot stand gebrachte handhavingsbeleid volgt integendeel dat het inzicht van de decreetgever over de strafwaardigheid van het feit is gewijzigd.

Dit impliceert dat de strafsanctie voor het te last gelegde instandhouden niet geldt voorzover de in de telastlegging genoemde handelingen en werken niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover zij geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

Hierover werd tegenspraak gevoerd; het Openbaar Ministerie is van oordeel dat het instandhouden van de zonder vergunning opgerichte stalling nog steeds strafbaar is en de beklaagden, die zich naar de wijsheid van het Hof gedroegen, doen geen verweermiddelen kennen.

5. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en het onderzoek op de terechtzitting van het Hof zijn de beide onderdelen van de telastlegging, zoals hiervoor onder 3 verbeterd, lastens de beide beklaagden bewezen.

De betrokken constructie, gelegen in agrarisch gebied, werd zonder de vereiste vergunning gebouwd. De concrete omstandigheden, zoals deze blijken uit het strafdossier (met name de eerste beklaagde is zelfstandige in de bouwsector, de

toenmalige huurder gebruikte het complex voor de uitoefening van zijn hobby, kunstschilderen, de constructie had meer weg van een gebouw met een residentiële bestemming dan van een agrarisch bedrijfsgebouw en de beklaagden konden geen duidelijke bestemming opgeven voor het gebouw), tonen aan dat de in stand gehouden wederrechtelijk opgetrokken constructie los stond van en ongeschikt was voor elke agrarische of para-agrarische activiteit; zij vormde een ernstige inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het gewestplan

i. De strafsanctie voor het instandhouden geldt derhalve wel degelijk.

6. De feiten die aan de onderdelen 1 en 2 van de telastlegging ten grondslag liggen zijn in hoofde van de beide beklaagden de uiting van éénzelfde strafbare gedraging en maken slechts één misdrijf uit waarvoor aan de beklaagden slechts één straf dient te worden opgelegd.

De straf thans voor het misdrijf bepaald, verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald. Gelet op hetgeen is voorgeschreven in artikel 2, lid 2 van het Strafwetboek past het Hof de minst zware straf toe, zijnde deze bepaald in voormeld decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996.

Beide beklaagden hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht en jarenlang, meer bepaald in de periode vermeld in onderdeel 2 van de telastlegging, in stand gehouden. Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen hebben zij al die tijd totaal ondergeschikt gemaakt aan hun persoonlijk belang.

In het voordeel van de beklaagden houdt het Hof er rekening mee dat zij inmiddels zijn overgegaan tot afbraak van de wederrechtelijk opgerichte constructie.

De hierna bepaalde geldboete vormt voor elk van hen daarom een passende bestraffing, van aard de beklaagden te doen inzien dat zij zich in de toekomst aan de wettelijke en/of decretale voorschriften ter zake dienen te houden.

Het Hof houdt hierbij ook rekening met het feit dat het misdrijf na 31 december 1994 werd gepleegd en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 februari 2001 tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving (B.S. 28 december 2001), in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in artikel 2, 2° lid van het Strafwetboek en artikel 15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient telkens te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimen, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr. 974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998

vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (artikel 5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en artikel 3 van de Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden, als bepaald in artikel 29 van de Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, dient krachtens de artikelen 2 en 4, 1° lid van de wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet (B.S. 29 juli 2000), in werking getreden op 1 januari 2002, te worden bepaald op 10 EUR, te vermeerderen met 40 opdecimen tot 50 EUR, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij artikel 71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en financiële bepalingen, die in toepassing van artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie (B.S. 22 december 2001), dat artikel 91, 2de lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vervangen door het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 en gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 23 december 1993, wijzigt, 25 EUR bedraagt.

Aan de beide beklaagden, die in de voorwaarden daartoe verkeren, kan de gunst van het uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest verleend worden voor de termijn en in de mate zoals hierna bepaald. De straf immers, opgelegd aan de beklaagden, gaat de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven en zij werden tot op heden nog niet veroordeeld tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden. Het is daarenboven te verwachten dat de huidige veroordeling de beklaagden zal aanzetten zich aan dergelijke feiten niet meer schuldig te maken.

7. De gemachtigde ambtenaar, thans de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur, vorderde in zijn brief van 10 juni 1998 het herstel van de plaats in de vorige staat. Tevens werd een dwangsom gevorderd van 49,58 EUR per dag vertraging dat aan dit bevel niet werd voldaan.

Bij brief van 10 november 2003, gericht aan de Procureur des Konings te Dendermonde, en bij brief van 9 december 2003, gericht aan de Procureur-generaal bij het Hof van beroep te Gent, liet kennen
dat de wederrechtelijke constructie volledig is afgebroken.

In die omstandigheid is de herstellvordering, alsmede de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom, thans zonder voorwerp.

**OP DEZE GRONDEN
HET HOF, rechtsprekend op tegenspraak**

Gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen:

38, 39, 40, 41, 50, 65, 66 en 100 van het Strafwetboek,

162, 182, 184, 185, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 210, 211 en 211bis van het Wetboek van Strafvordering,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993 en artikel 23 van het KB van 19 december 2003,

91 al. 2 van het K.B. van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissende:

Wijzig het bestreden vonnis als volgt:

Stelt het verval vast van de bij verstek gewezen beslissing en opnieuw rechtdoende met eenparige stemmen:

Verbeter de telastlegging zoals hiervoor onder randnummer 3 nader vermeld.

Veroordeelt de eerste beklaagde voor de beide onderdelen van de verbeterde telastlegging samen tot een GELDBOETE van (200, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 991,57 EUR.

Veroordeelt de tweede beklaagde voor de beide onderdelen van de verbeterde telastlegging samen tot een GELDBOETE van (200, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 991,57 EUR.

Zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn de opgelegde geldboete van 991,57 EUR telkens zal mogen vervangen worden door een vervangende gevangenisstraf van TWEE MAANDEN.

Verleent uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest gedurende een termijn van drie jaar, evenwel uitsluitend voor de helft van de opgelegde geldboete van 991,57 EUR en voor de helft van de vervangende gevangenisstraf van TWEE MAANDEN waartoe elke beklaagde wordt veroordeeld.

Legt de beide beklaagden de verplichting op ELK een bedrag van 10 EUR, verhoogd met 40 opdecimen, aldus gebracht op 50 EUR, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke geweldsdelicten.

Veroordeelt de beide beklaagden hoofdelijk tot de kosten in de beide aanleggen gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie, met inbegrip van de kosten

van de betekening van het vonnis bij verstek en van de procedure op verzet, het verstek aan hun toedoen te wijten zijnde. Begroot deze kosten in het geheel op 193,39 EUR in eerste aanleg en op 92,63 EUR in hoger beroep.

Veroordeelt de beklaagden elk tot betaling van de vaste vergoeding van 25 EUR.

Stelt vast dat de herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur, alsmede de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom, thans zonder voorwerp zijn.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **20 februari 2004**.

Aanwezig : , raadsheer, wn. kamervoorzitter;

, raadsheer;

, raadsheer,

, Advocaat-generaal,

, griffier,

Goedgekeurd doorhaling van ☐ nietige lijn(en) en ☐ nietige woord(en).

/Was ge: /